

lehettek: mindegyikben viszonylag kevés leletanyagot találtunk, a 136. sz. objektum alján egy arccal lefelé fordított őstulok(?) koponyáját bontottuk ki.

A két nagyobb gödör nem csak jóval nagyobb és mélyebb volt, hanem igen gazdag leletanyagot is tartalmazott: a kerámia-, állatcsont- és paticstörredékeken túl a 129. objektumból belsődíszes talpas tál törredékei, míg a 178. objektumból kagyló, pattintott kőeszköz (ütőkő) és őrlőkőtörredék is előkerült. A 129. objektum formája (kerek, méhkas alakú) és mérete alapján nagyméretű tárológödör is lehetett, de a 178. objektum szabálytalan formája alapján agyaggyerögödörre (ezt a lehetőséget a 129. objektum esetében sem zárhatjuk ki) gondolhatunk elsődlegesen. Mindkét gödröt másodlagosan hulladék-tárolásra használhatták, erre utal a gazdag és változatos leletanyag mellett a metszetekben megfigyelhető réteges betöltődés, ami hosszabb használatot feltételez.

A kora bronzkori településrészlet eddig feltárt részén épületre, vagy házra utaló nyomok nem kerültek elő.

Munkatársak: Hajdú Zsigmond, Füzesi András régészek; Béneyi Zsolt, Faur Zoltán technikusok; Szabó Nóra, Tóth Miklós rajzoló; Bittner Bettina egyetemi hallgató (ELTE BTK Régészettudományi Intézet).

DANI JÁNOS – NAGY EMESE GYÖNGYVÉR

278. Pócspetri határa

(Szabolcs-Szatmár-Bereg megye) B, LT, Sza, Á, Kö
2007. május 16-án lakossági bejelentést kaptunk a község határában talált leletekről, aminek nyomán a helyszínre siettünk.

Nyírjes felső és Szőlő alja: A községtől É-ra, egy nagyjából É-D irányú homokháton és annak közvetlen környékén, elsősorban annak Ny-i lejtőjén mutatták meg az egyik területet. A lelőhely az utca folytatásaként É-ra tartó dűlőúttól 100–150 méterre K-re, az egykori Szilágyi-tanyától kb. 100 m-re DK-re, a Máriakerti-folyástól Ny-ra mintegy 200 m-re található. Központi részének környékén állottak egykor a marhakarámok, déli harmadának K-i szélén akácós liget, ill. fiatal nyárfás található. A helyszínen korábban a földmunkák során egy bronzkori urnát találtak, mely a Báthory István Múzeumba került.

A lelőhely É-i vége valószínűleg egy fiatal akácerdő alá nyúlik. A felszíni telepnyomról bronzkori, késő vaskori, császárkori és Árpád-kori kerámiát gyűjtöttünk. Megjegyzendő, hogy a régi marhakarámoktól K-re, azaz a lelőhely központi részének szélén, egy mélyebb területről nagy mennyiségű gypvasércet szedtünk össze. Ezt a jelenséget tapasztaltuk innen kb. 800 m-re KÉK-re, a Rét-Hát határrészben is. A lelőhely mérhető kiterjedése: 950×200 m.

Palló: A határrészben egy nagyjából ÉNy-DK irányú hosszúkás homokdombon húzódik, melynek konkrét kiterjedését határoztuk be. A bronzkori, késő vaskori (kelta), középkori és újkori cserepekkel, kőanyaggal,

paticstörredékkel jelentkező felszíni telepnyom a községtől D-re, a Petőfi utcából folytatódó dűlőúttól közvetlenül Ny-ra található, az említett háton, melyet a fenti dűlőútból DNY felé futó másik földút szel ketté. A magas vetés miatt É-i és D-i határai némileg bizonytalanok, de É felé feltehetően a Petőfi utca déli végének házai alá is benyúlik. A lelőhely jelenleg mérhető kiterjedése kb.: 650×150 m.

Munkatársak: Krich Ferenc, Bakos János technikus.

PINTYE GÁBOR

279. Pókaszeptk határa

(Zala megye) R, Ró, Á, Kk

2007. június 21. és augusztus 24. között megelőző régészeti feltárást végeztünk a Zalaegerszeg–Boba vasútvonal korszerűsítésének földmunkái előtt.

Kalló: Pókaszeptk határának K-i szélén, a Zala-folyó völgyétől ÉNy-ra emelkedő, ÉNy-DK-i dombhát déli végén elterülő régészeti lelőhely középső részén dolgoztunk. Az átkutatott 5459 m² felületen 179 objektumot (cölöplyukak, nagyméretű hulladékgödrök, vermek, kemencék és épületalapok) bontottunk ki. Az objektumok a kora rézkori lengyeli kultúra, a középső rézkori Balaton–Lásinja-kultúra, a késő rézkori badeni kultúra, a római kor, az Árpád-kor és a késő középkor változatos leletanyagát (edénytörredékek, orsógombok, agyagkanál-törredékek, pattintott és csiszolt kőeszközök, vas használati tárgyak, állatcsont) tartalmazták. A különböző korszakok településeinek nyomai a feltárt területen egyenletesen helyezkedtek el. Kivételt csupán a római kor és az Árpád-kor jelentett, ezekből az időszakokból ugyanis kevés objektumot találtunk. A mezőgazdasági munkákkal erősen bolygatott területen a legépebben egy késő középkori sütőkemence maradt meg. Az őskori kultúrák leletanyagából kiemelésre érdemes, hogy csiszolt kőeszközök (balták és vésők) viszonylag nagy számban kerültek elő. Két baltatörredéken is megfigyelhető a másodlagos felhasználás nyoma. A késő középkori leletek között pedig szép számban akadtak réz szerelékekkel díszített nyelű vaskések. A lelőhelyen folytatott terepbejárások megfigyeléseivel összhangban, elsősorban a rézkor, valamint a késő középkor emlékei kerültek napvilágra az ásatás során. A feltárt objektumok elhelyezkedése alapján úgy tűnik, hogy a lelőhely – a felszíni jelenségek nyomán megrajzolt kiterjedéshez képest – 60 m-rel keletebbre húzódik. A lelőhely földmunkákkal veszélyeztetett részét teljesen feltártuk.

Pörös-domb K-i fele (Pakod, Halásztanya): Pókaszeptk határának K-i és Pakod határának DNY-i szélén, a Zala-folyó völgyétől ÉNy-ra emelkedő, ÉNy-DK-i dombhát DK-i végén dolgoztunk. Az átkutatott 4353 m² felületen 53 objektumot (cölöplyukak, hulladékgödrök, vermek, kemencék) bontottunk ki. Az objektumok a középső rézkori Balaton–Lásinja-kultúra, a késő rézkori badeni kultúra, a római kor és az Árpád-kor változatos